

Versiune anonimată

Traducere

C-198/24 – 1

Cauza C-198/24

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

12 martie 2024

Instanța de trimitere:

Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Austria)

Data deciziei de trimitere:

8 martie 2024

Reclamant:

TQ

Pârâtă:

Mr Green Limited

REPUBLICA AUSTRIA

Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Tribunalul Regional pentru cauze civile din Viena, Austria)

Landesgericht für ZRS Wien (Tribunalul Regional pentru cauze civile din Viena), ca instanță de recurs [omissis] în cauza privind executarea silită solicitată de reclamantul **TQ**, [omissis] Viena, reprezentat de dr. Sven Rudolf Thorstensen, LL.M., avocat din Viena, împotriva pârâtei **Mr. Green Limited**, [omissis] Malta, având ca obiect suma de 62 878,00 euro plus dobânzi și cheltuieli, examinând recursul reclamantului formulat împotriva ordonanței din 15 februarie 2024, în cauza 67 E 810/24f-2, a Bezirksgericht Innere Stadt Wien (Tribunalul Districtual din Viena-Centru), dă următoarea

Ordonanță:

1.) Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare preliminară în temeiul articolului 267 TFUE:

Dispoziția articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 655/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unei proceduri pentru ordonanța asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare în vederea facilitării recuperării transfrontaliere a datoriilor în materie civilă și comercială (JO 2014, L 189, p. 59) trebuie interpretată în sensul că nu trebuie să se țină seama de acțiunile debitorului întreprinse în urmă cu trei ani sau mai mult și nici de impedimentele la executarea hotărârii în statul membru al debitorului?

[*omissis*] [Suspendarea procedurii]

Motivare:

Cu privire la punctul 1.):

Prin cererea din 13 februarie 2024 reclamantul a solicitat emiterea unei ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare. Pe lângă un cont al pârâtei deschis în Malta, cererea viza și alte cinci conturi din Suedia, Luxemburg și Irlanda. În susținerea existenței riscului, el a arătat că, după rămânerea definitivă și executorie a hotărârilor și în urma încuviințărilor de executare din ianuarie 2021 sau anterioare din alte proceduri de executare silită, pârâta și-a mutat activele prin rezilierea contractului cu terțul poprit din Austria, DIMOCO Europe GmbH. El mai arată că există riscul ca pârâta să procedeze la fel și în alte țări și ca toate activele să fie transferate în Malta. Recent, în această țară a fost adoptată o lege care interzice, ca fiind contrară *ordre public* (ordinii publice), executarea hotărârilor austriece împotriva operatorilor de jocuri de noroc care dețin o licență malteză.

Prin ordonanța atacată, prima instanță a respins cererea reclamantului de emitere a unei ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 655/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 (denumit în continuare „Regulamentul (UE) nr. 655/2014”) cu motivarea că evenimentele din anul 2021 nu permit să se rețină că executarea este împiedicată sau îngreunată în mod considerabil și în anul 2024. Nu se poate constata urgența întrucât titlul invocat de reclamant datează din anul 2021, iar cererea sa a fost formulată abia după trei ani.

Deși prima instanță din Malta refuză să încuviințeze executarea hotărârilor austriece, nu este cert dacă și instanțele superioare vor statua în același sens [*omissis*].

Prin recursul formulat împotriva acestei ordonanțe, reclamantul solicită modificarea ordonanței atacate în sensul încuviințării emiterii unei ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare [*omissis*].

În esență, procedura de recurs are ca obiect chestiunea dacă sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 655/2014. Reclamantul trebuie să susțină și să dovedească existența unui risc real ca executarea să fie împiedicată sau îngreunată.

Având în vedere argumentele și înscrisurile prezentate, instanța de recurs reține următoarea situație de fapt, de care ține seama pentru pronunțarea hotărârii:

Pârâta este o întreprindere de jocuri de noroc cu sediul în Malta. Ea deține o licență malteză pentru jocurile de noroc online, însă nu și dreptul de concesiune în conformitate cu Glücksspielgesetz (Legea austriacă privind jocurile de noroc). Reclamantul, domiciliat în Austria, a jucat jocuri de noroc online oferite de pârâtă și în perioada 31 ianuarie 2017-25 aprilie 2019 a suferit pierderi în cuantum total de 62 878,00 de euro. El a formulat o acțiune în Austria pentru recuperarea acestei sume. Prin hotărârea din 2 decembrie 2021, Landesgericht für ZRS Wien (Tribunalul Regional pentru cauze civile din Viena) a admis cererea de restituire a acestor pierderi, formulată de reclamant împotriva pârâtei, și a obligat-o să îi plătească 62 878,00 de euro plus dobânzi și cheltuieli. Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena) a respins apelul pârâtei prin hotărârea din 21 februarie 2022. Ambele hotărâri sunt definitive și au devenit executorii (cel puțin) din data de 13 aprilie 2022. Creanța reclamantului nu a fost plătită până în prezent. Nu se poate constata dacă reclamantul a solicitat în Austria sau în Malta executarea silită în scopul recuperării acestei creanțe.

În trecut, alți jucători au încercat să își recupereze în Austria, prin executare silită, sumele recunoscute de instanță și au avut succes. Pârâta a utilizat serviciile de plată furnizate de Dimoco Europe GmbH cu sediul în Austria, la care pârâta deținea active și care, în calitate de terț debitor, a plătit creanțele datorate de pârâtă până la începutul lunii februarie 2021. Pârâta a reziliat contractul cu Dimoco Europe GmbH la o dată incertă, anterior datei de 16 februarie 2021, cu scopul de a împiedica accesul creditorilor la activele sale. Drept urmare, executările din Austria au rămas fără rezultat, iar pârâta a refuzat să efectueze plăți în conformitate cu hotărârile austriece prin care a fost obligată la restituirea pierderilor suferite.

La 12 iunie 2023, Parlamentul Maltei a adoptat Legea nr. XXI din 2023 de adaptare a Legii privind jocurile de noroc. Potrivit articolului 56A din această lege (denumită în continuare „legea malteză”), orice acțiune împotriva întreprinderilor de jocuri de noroc este interzisă, iar instanțele nu trebuie să recunoască și/sau să execute hotărârile sau deciziile străine pronunțate într-o asemenea acțiune.

În cazuri comparabile, reclamanți austrieci au încercat să obțină în Malta executarea hotărârilor pronunțate în favoarea lor în cauzele privind jocurile de noroc. Instanța malteză de prim grad [„Civil Court First Hall” (Camera întâi a Tribunalului Civil)] a refuzat să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu întrebarea dacă legea malteză este contrară dreptului Uniunii. Nu se poate constata dacă aceste hotărâri sunt definitive. Nu se poate constata dacă executarea

hotărârilor austriece pronunțate în cauze privind jocurile de noroc este refuzată în Malta prin hotărâri definitive.

Temeiuri juridice:

Dispozițiile relevante ale Regulamentului (UE) nr. 655/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 [denumit în continuare „Regulamentul (UE) nr. 655/2014”] au următorul conținut:

Considerentul (14):

Condițiile pentru emiterea ordonanței asigurătorii ar trebui să garanteze un echilibru corespunzător între interesul creditorului de a obține o ordonanță și interesul debitorului de a împiedica utilizarea abuzivă a ordonanței.

Prin urmare, atunci când creditorul solicită o ordonanță asigurătorie înainte de a obține o hotărâre judecătorească, instanța la care este depusă cererea ar trebui să fie încredințată, pe baza probelor înaintate de creditor, că acesta din urmă va avea probabil câștig de cauză pe fond cu privire la creanța sa împotriva debitorului.

Mai mult, în toate situațiile, inclusiv atunci când a obținut deja o hotărâre judecătorească, creditorului ar trebui să i se solicite să demonstreze convingător pentru instanță că creanța sa are nevoie urgentă de protecție judiciară și că, în lipsa ordonanței, executarea unei hotărâri judecătorești existente sau viitoare poate să fie împiedicată sau îngreunată în mod substanțial pentru că există un risc real ca, până la momentul când creditorul poate executa hotărârea judecătorească existentă sau una viitoare, debitorul să risipească, să ascundă, sau să distrugă activele sale sau să le înstrăineze sub valoarea lor, într-o măsură neobișnuită sau printr-o acțiune neobișnuită.

Instanța ar trebui să evalueze probele înaintate de creditor în sprijinul existenței unui astfel de risc. Probele respective ar putea fi legate, de exemplu, de comportamentul debitorului cu privire la creanța creditorului sau, într-un litigiu anterior între părți, de istoricul creditului debitorului, de natura activelor debitorului și de orice acțiune recentă întreprinsă de debitor în legătură cu activele sale. În evaluarea probelor, instanța poate considera că retragerile din conturi și cheltuielile făcute de debitor pentru a susține cursul normal al afacerii sale sau cheltuielile familiale recurente nu sunt, în sine, neobișnuite. Simpla neplată sau contestare a creanței sau simplul fapt că debitorul are mai mulți creditori nu ar trebui, în sine, să fie considerate probe suficiente pentru a justifica emiterea unei ordonanțe. De asemenea, simplul fapt că situația financiară a debitorului este deficitară sau în curs de deteriorare nu ar trebui să constituie o bază suficientă pentru emiterea unei ordonanțe. Cu toate acestea, instanța poate lua acești factori în considerare în evaluarea globală a existenței riscului.

Articolul 7:

Condițiile pentru emiterea unei ordonanțe asigurătorii

(1) Instanța emite ordonanța asigurătorie atunci când creditorul a prezentat probe suficiente pentru a convinge instanța că se impune de urgență o măsură asigurătorie sub forma unei ordonanțe asigurătorii, deoarece există un risc real ca, în lipsa unei astfel de măsuri, executarea ulterioară a creanței creditorului împotriva debitorului să fie împiedicată sau îngreunată în mod considerabil.

(2) În cazul în care creditorul nu a obținut încă, într-un stat membru, o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic care să oblige debitorul să plătească creanța creditorului, creditorul înaintează, de asemenea, suficiente probe pentru a convinge instanța că, în mod probabil, va avea câștig de cauză pe fond cu privire la creanța pe care o are împotriva debitorului.

Articolul 22:

O ordonanță asigurătorie emisă într-un stat membru în conformitate cu prezentul regulament este recunoscută în celelalte state membre fără a se impune nicio procedură specială și este executorie în celelalte state membre fără să fie necesară o hotărâre de încuviințare a executării.

Articolul 46 alineatul (1):

Orice aspect de procedură care nu este reglementat în mod expres prin prezentul regulament este reglementat prin dreptul statului membru în care are loc procedura.

Articolul 48:

Prezentul regulament nu aduce atingere:

[...]

(b) Regulamentului (UE) nr. 1215/2012;

[...]

Temeiurile juridice austriece:

Articolul 389 din Exekutionsordnung (Codul procedurilor de executare, denumit în continuare „EO”) are următorul conținut:

„Cererea de măsuri provizorii

Articolul 389 (1) La formularea cererii de măsuri provizorii, petentul este obligat să precizeze măsurile pe care le solicită și durata lor, precum și dreptul de care se prevalează sau a cărei existență a fost recunoscută și să expună în detaliu și conform realității situația de fapt pe care se întemeiază cererea. Dacă cererea nu este însoțită de dovezile necesare în formă autentică, petentul este obligat să dovedească aceste fapte la cererea instanței, precum și, în măsura în care nu există deja o hotărâre de constatare a dreptului, dreptul invocat.

[...]

Articolul 422 din Codul procedurilor de executare prevede:

„Aplicarea dispozițiilor privind măsurile provizorii și domeniul de aplicare

Articolul 422 (1) În cazul în care prezentul capitol sau Regulamentul (UE) nr. 655/2014 de instituire a unei proceduri pentru ordonanța asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare în vederea facilitării recuperării transfrontaliere a datoriilor în materie civilă și comercială (Regulamentul european privind indisponibilizarea conturilor bancare) nu conține dispoziții contrare, ordonanței asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare i se aplică dispozițiile privind măsurile provizorii.

[...]

Din câte poate constata instanța de trimitere, există două hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la Regulamentul (UE) nr. 655/2014, dar niciuna nu privește interpretarea articolului 7 alineatul (1) din acesta.

În Hotărârea din 7 noiembrie 2019, Curtea a statuat că o somație de plată neexecutorie nu constituie un act autentic în sensul articolului 4 punctul 10 (C-555/18).

În Hotărârea din 20 aprilie 2023, Curtea a reținut că articolul 7 alineatul (2) trebuie interpretat în sensul că în cazul în care nu există o hotărârea judecătorească executorie creditorul are obligația de a prezenta probe suficiente pentru a convinge instanța sesizată de existența unei creanțe justificate (C-291/21).

În motivarea ambelor hotărâri, s-a arătat în termeni identici că articolul 7 urmărește să stabilească un echilibru just între interesele creditorului și cele ale debitorului, în măsura în care prevede condiții diferite pentru emiterea ordonanței asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare după cum creditorul a obținut deja sau încă nu a obținut un titlu care să oblige debitorul să plătească creanța în statul membru de origine. În special, în primul caz, creditorul nu trebuie să demonstreze decât caracterul urgent al măsurii datorat existenței unui pericol iminent, în timp ce în al doilea caz, acesta trebuie de asemenea să convingă instanța de *fumus boni iuris* (C-555/18, punctul 40; C-291/21, punctul 50).

Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă) a decis la 25 mai 2023, în cauza 3 Ob 219/22k, într-o situație similară în care susținerile părților au fost identice (cu excepția celor referitoare la legea malteză), că cerințele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 655/2014 sunt îndeplinite atunci când se dovedește că, prin acțiunea sa, debitorul a intenționat să îl prejudicieze pe creditor, urmărind să împiedice accesul acestuia la active. În acea procedură, între data rezilierii de către pârâtă a contractului încheiat cu Dimoco Europe GmbH și data

introducerii cererii la instanță trecuseră doar câteva luni, iar legea malteză nu fusese adoptată.

Potrivit textului articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 655/2014 este necesar să fie îndeplinite două cerințe. Pe de o parte, indisponibilizarea conturilor bancare trebuie să se impună de urgență și, pe de altă parte, să existe riscul ca, în lipsa indisponibilizării conturilor bancare, executarea să fie împiedicată sau îngreunată în mod considerabil. Prin urmare, nu este necesar să existe doar o acțiune (de periclitare) din partea debitorului, ci trebuie ca aceasta să fie apropiată în timp de momentul depunerii cererii („[...]acțiune recentă întreprinsă [...]” [considerentul (14)]).

Rezilierea contractului cu prestatorul austriac de servicii de plată, realizată cu intenția de prejudiciere a creditorului, este o acțiune a pârâtei prin care se urmărește să se împiedice sau să se îngreuneze în mod considerabil executarea ulterioară.

În speță, între momentul acțiunii pârâtei (rezilierea contractului) și introducerea cererii la prima instanță au trecut puțin mai mult de trei ani. Cu cât perioada este mai lungă, cu atât mai puțin urgentă pare cererea. Pentru neluarea în considerare a unei perioade de mai mulți ani se poate argumenta că, potrivit articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 655/2014, cererea se soluționează în câteva zile. Faptul că au trecut trei ani sau mai mult este un argument împotriva urgenței indisponibilizării conturilor bancare. În opinia instanței de recurs, rezilierea contractului nu mai reprezintă o „acțiune recentă întreprinsă” în sensul considerentului (14) al Regulamentului (UE) nr. 655/2014, iar reclamantul nu a mai invocat și alte acțiuni ale pârâtei. Neplata creanței nu constituie o acțiune în sensul considerentului (14) și nu justifică o perioadă mai lungă. În lipsa urgenței, nu ar trebui să se încuviințeze indisponibilizarea conturilor bancare.

Este discutabil în ce măsură trebuie să se țină seama de legea malteză. Instanța de recurs nu pierde din vedere că problema incompatibilității dintre dreptul Uniunii și legea malteză, precum și eliminarea acesteia poate fi soluționată cu efect obligatoriu *erga omnes* numai într-o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Cât timp legea malteză este în vigoare și se aplică de către instanțele malteze, este necesar să se examineze care sunt efectele sale asupra prezentei proceduri.

Potrivit articolului 48 din Regulamentul (UE) nr. 655/2014, acesta nu aduce atingere Regulamentului nr. 1215/2012. În timp ce, potrivit Regulamentului nr. 1215/2012 este în principiu necesar numai un titlu executoriu (hotărâre judecătorească, tranzacție judiciară), iar executarea – și a altor măsuri decât indisponibilizarea conturilor bancare – are loc doar în statul de executare, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 655/2014 trebuie să se dovedească existenței unui risc în sensul articolului 7 alineatul (1). Ținând seama de temeiurile diferite ale dreptului și de efectele diferite, instanța de recurs consideră că trebuie să se concluzioneze că reclamantul are dreptul de a alege regulamentul

pe care să se întemeieze [a se vedea considerentul (6) „[...] mijloc suplimentar și opțional [...]”]. În speță nu trebuie să se examineze dacă executarea unui titlu (hotărâre judecătorească, tranzacție judiciară) potrivit Regulamentului nr. 1215/2012 are sau poate avea succes (estimare). Prin urmare, pentru încuviințarea indisponibilizării conturilor bancare nu este relevant dacă, precum în speță, nu s-a solicitat anterior executarea în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012. Împrejurarea că statul de executare (potrivit Regulamentului nr. 1215/2012) refuză executarea nu este esențială pentru indisponibilizarea conturilor bancare în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 655/2014. În prezenta procedură, legea malteză nu trebuie examinată sub acest aspect. Independent de aceasta, nu există încă nicio hotărâre definitivă a unei instanțe malteze privind refuzul irevocabil al executării în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012.

Cu toate acestea, legea malteză încalcă prin modul său de redactare articolul 22 din Regulamentul (UE) nr. 655/2014, motiv pentru care indisponibilizarea contului din Malta solicitată de reclamant și, pe cale de consecință, executarea creanței în Malta este împiedicată sau îngreunată în mod considerabil.

Potrivit textului articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 655/2014, riscul pentru executare nu este limitat numai la acțiuni ale debitorului, ci poate fi cauzat și de comportamentul unui terț. Legea malteză ar trebui considerată în această privință un impediment în calea executării. În considerentul (14) al Regulamentului (UE) nr. 655/2014 se ține seama de echilibrul între interesele creditorului și ale debitorului, iar în privința dovezii riscului se are în vedere un comportament imputabil debitorului, fără a se menționa acțiuni ale terților. Nici creditorul, nici debitorul nu pot influența legea malteză, astfel încât în opinia instanței de recurs nu pare să se justifice luarea în considerare a comportamentului legiuitorului maltez. Legea malteză nici nu împiedică indisponibilizarea conturilor bancare, în special și a conturilor din alte state membre, nici nu justifică încuviințarea indisponibilizării contului bancar ca piedică în calea indisponibilizării contului din Malta.

Așa fiind, instanța solicită Curții de Justiție a Uniunii Europene să interpreteze cerințele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 655/2014.

[omissis]